

svým vlastním neopatrným jednáním, které právě umožnilo, že granát se dostal do nepovolaných rukou, může ohrozit tělesnou bezpečnost lidí, a tuto otázku zodpověděl první soud svým výrokem o subjektivní vině kladně, vycházející při tom ze správného výkladu zákona. Také pokud jde o otázku přerušení příčinné spojitosti trestného opomenutí obžalovaného se smrtí Bohumila P-y, nelze vytknouti napadenému rozsudku právní omyl. První soud správně posoudil věc, vysloviv, že v neprovedení operace následkem nedostatku otcova svolení dlužno spatřovati nahodilou vedlejší příčinu, s níž obviněný předem nemohl počítati, k níž však svým trestným opomenutím dal podnět.

Čís. 2079.

Pro pojem »pokojné držby« ve smyslu Šu 83 tr. zák. nerozhodují ustanovení soukromoprávní (§ 309 obč. zák.), nýbrž záleží v první řadě na skutečném poměru k nemovitosti.

I manželka, odloučeně od manžela žijící a zároveň spolumajitelka domku jím obývaného, může se násilným vpádem do domku toho dopustiti zločinu podle Šu 83 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. září 1925, Zm I 479/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 16. dubna 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle Šu 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

V projednávaném případě jde v podstatě o řešení otázky, zda lze mluvit o násilném rušení pokojné držby a domovního míru osoby jiné, když stěžovatelka Anna Sch-ová v době násilných vpádů byla spolumajitelkou nemovitosti. Tu dlužno uvážiti, že pro obor práva trestního v příčině pojmu pokojné držby rozhodujícími nejsou toliko ustanovení soukromoprávní (§ 309 obč. zák.), nýbrž že tu sejde v první řadě na skutečném poměru k nemovitosti. V tomto směru zjišťuje nalézací soud způsobem formálně bezvadným, že Anna Sch-ová již na jaře 1923 opustila svého muže, že od té doby bydlí u svých rodičů, kdežto Emil Sch. spravuje společnou usedlost sám. Na tomto skutkovém zjištění je vybudován závěr soudu, že se Emil Sch. od jara 1923 nalézal ve skutečné pokojné držbě celého statku, jakož i všech v obytném domě se nalézajících věcí. Vychází-li se z tohoto, podle Šu 258 a 288 čís. 3 tr. ř. i pro řízení zrušovací závazného zjištění skutkového stavu, nemůže býti pochybnosti o tom, že Anna Sch-ová jako spolumajitelka usedlosti, byla oprávněna, kdykoli ke svému manželovi se zase vrátiti, společný dům zvykům života hovičím způsobem obývati, nebo vůbec k účelům dovoleným a poměru mezi ní a manželem odpovídajícím do domovních místností vcházeti. O takové oprávněné vkročení tu však nešlo; naopak je zjištěno, že způsobem násilným, s více sebranými lidmi, ba dokonce se zbraní do pokojného držení pozemků a domu Emila Sch-a vtrhnuto a tam na jeho osobě, jeho domácích lidech a jeho jmění vykonáno bylo

násilí. Stěžovatelka vnikla tedy do domu, při čemž jí jako spoluma-jitelce v právu jejím, vkročiti neb vrátiti se tam, ovšem jen v mezích shora vylíčených jí příslušejícím, bráněno nebylo, k účelům nedovo-leným; neschází tu proto zákonitá náležitost vniknutí do pokojné držby a rušení domovního míru j i n é h o, naopak byla závadnými násilnými vpády skutečně Emilem Sch-em od jara 1923 vykonávaná skutečná pokojná držba zmíněného pozemku, domu a příbytku způsobem trest-ným porušena

Čís. 2080.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.)

Výrok nebyl pronesen veřejně (před zástupem) ve smyslu Šu 39 čís. 2 zákona, byl-li pronesen v místnosti, v něž bylo více osob (8—10), vůči jediné sice hlasitě, ale tak, že jej ostatní pro vzdálenost a jsouce zabráněni v hovor, vůbec slyšeti nemohli.

Výrok »furie naší republiky dlouho nepotrvá« není potupením j m é - n a republiky ve smyslu Šu 20 odstavec druhý zákona.

(Rozh. ze dne 9. září 1925, Zm I 338/25).

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hoře Kutné, ze dne 9. března 1925, jímž byl obžalovaný uznán vin-ným přestupkem podle Šu 20 odstavec druhý zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. n., zrušil však rozsudek nalézacího soudu podle Šu 290 tr. ř. z moci úřední jako zmatečný a sprostil obžalovaného podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle Šu 14 čís. 5 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., jehož se prý dopustil tím, že dne 6. září 1924 v P. v K-ově hostinci před zástupem, tedy veřejně způsobem surovým nebo štvavým hanobil republiku tak, že to může snížit vážnost republiky. Nalézacímu soudu uložil, aby spisy postoupil příslušnému správnímu úřadu k případnému policejnímu potrestání ob-žalovaného.

D ů v o d y:

Nalézací soud neshledal ve zjištěném výroku obžalovaného o re-publice podstatu podle Šu 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky a uznal ho vinným toliko přestupkem podle Šu 20 odstavec druhý téhož zákona, poněvadž neshledal v projednávaném případě daným požadavek veřej-nosti. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek z dů-vodu Šu 281 čís. 9 b) a 10 tr. ř., dovozujíc, že nalézací soud mylně vyloučil znak veřejnosti, jelikož po stránce té postačí, byl-li výrok pro-nesen před větším počtem lidí náhodou současně přítomných (zástupem) v takovém místním poměru k pachateli, že projev jeho mohl kýmkoli z nich býti postřehnout, že tomu v přítomném případě tak bylo, ježto soud zjišťuje přítomnost asi 8—10 osob, které, třeba že byly na růz-ných místech lokálu roztroušeny, přec m o h l y závadný výrok, dosti hlasitě pronesený, slyšeti. Stížnost domáhá se proto odsouzení obžalo-